

Spiritul Profeției: Strigătul de la miezul nopții

Cele Două Table ale lui Habacuc

Jeff Pippenger

2012-10-13

Un cuvânt de clarificare

Recent am început să pregătim transcrierea celor Două Table ale lui Habacuc pentru a fi tradusă în diferitele limbi reprezentate pe site-ul nostru. Sarcina de a transforma o prezentare orală într-o prezentare scrisă este cu mult mai dificilă decât s-ar putea înțelege dacă cineva nu este familiarizat cu toate etapele prin care trebuie trecut pentru a converti o prezentare orală într-una scrisă, împreună cu problemele inerente necesare pentru a traduce, în cele din urmă, materialul în diferitele limbi de pe site. Tocmai am început redactarea editorială a primei dintre cele nouăzeci și cinci de prezentări și am descoperit încă o etapă prin care trebuie, de asemenea, să trecem. Ea are de-a face cu dezvoltarea progresivă a acestui mesaj din 1989 până în istoria noastră actuală.

În prezentările de acum aproximativ cincisprezece ani existau adevăruri care se aflau în stadiul lor infantil de înțelegere. Primul dintre acele adevăruri pe care trebuie să-l clarific este sosirea celui de-al doilea înger în istoria millerită. La vremea aceea am înțeles că al doilea înger a sosit atunci când bisericile protestante au început să-și închidă porțile împotriva prezentării de către Miller a soliei primului înger, în legătură cu încheierea anului 1843. William Miller a lucrat pe baza unui calcul al timpului despre care credea că identifica faptul că anii lui 1843 au început la 22 martie 1843 și s-au încheiat la 22 martie 1844. El gândea că cele trei profeții care, în cele din urmă, au fost așezate pe cele două hărți sacre urmau să se încheie în anul 1843 și credea că acel an s-a încheiat la 22 martie 1844. El s-a înșelat în două privințe.

Cele trei profeții ale celor 1335 de zile din Daniel doisprezece, ale celor 2520 de ani ai „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase și ale celor 2300 de zile din Daniel opt au fost înțelese de Miller ca încheindu-se în martie 1844. După aceea, Domnul l-a călăuzit pe Samuel Snow nu doar să înțeleagă că profețiile se încheiau nu în 1843, ci în 1844, ci Snow a început, de asemenea, să aplice calculul karait al timpului, care nu era metoda de calcul a timpului pe care o folosisese Miller. Miller folosisese calculul rabinic/întemeiat pe echinocțiu al timpului, care stabilea anul din primăvară până în primăvară.

Când prezentam Cele Două Table ale lui Habacuc, nu înțelesesem această realitate istorică și foloseam experiența lui Miller pentru a marca 22 martie 1844 drept sosirea celui de-al doilea înger și începutul timpului de întârziere. Am înțeles, și încă înțeleg, că sosirea aceluia înger corespundea momentului în care protestanții au respins solia lui Miller despre primul înger, iar pasajul următor era punctul meu de referință.

„În iunie 1842, dl Miller a ținut al doilea său ciclu de conferințe în biserică de pe strada Casco din Portland. Am simțit că este un mare privilegiu să asist la aceste conferințe, căci căzusem sub apăsarea descurajării și nu mă simțeam pregătită să-L întâlnesc pe Mântuitorul meu. Acest

al doilea ciclu a stârnit mult mai mare agitație în oraș decât primul. Cu puține excepții, diferitele denominațiuni au închis ușile bisericilor lor înaintea dlui Miller. Multe cuvântări rostite de la diferite amvoane căutau să demascheze pretinsele erori fanatice ale conferențiarului; dar mulțimi de ascultători preocupați au participat la adunările lui, iar mulți nu au putut să intre în local. Adunările erau neobișnuit de liniștite și atente.” Life Sketches, 27.

Am înțeles că închiderea ușilor pentru solia lui Miller a marcat începutul respingerii primului înger și, în acord cu înțelegerea lui Miller privind calcularea timpului după metoda rabinică/întemeiată pe echinocțiu, am presupus că 22 martie 1844 a marcat încheierea anului 1843. Prezentarea lui Miller la Portland, în iunie 1842, este de fapt un reper profetic care identifică o respingere progresivă ce s-a încheiat în cele din urmă la 18 aprilie 1844, dar la vremea prezentărilor nu recunoscuserăm aplicarea de către Samuel Snow a calculării timpului după metoda karaită.

În timpul primei prezentări pe care am început s-o redactăm, am început să văd că ceea ce a fost consemnat la acel timp pare să contrazică ceea ce învățăm acum. Și da, și nu. Este pur și simplu o accentuare a sosirii progresive a celui de-al doilea înger și, de asemenea, o ilustrare a desigilării progresive a acestui mesaj, așa cum s-a întâmplat și în istoria millerită. Această notă de clarificare ar trebui să se adreseze aceluia care s-au poticnit de identificarea noastră a datei de 19 aprilie 1844 drept prima dezamăgire millerită și de ceea ce s-a învățat în trecut.

„Prima și a doua solie au fost date în 1843 și 1844, iar noi ne aflăm acum sub proclamarea celei de-a treia; însă toate cele trei solii trebuie încă să fie proclamate. Este tot atât de esențial acum ca oricând înainte ca ele să fie repetate celor care caută adevărul. Prin pană și prin glas trebuie să facem să răsună proclamarea, arătând ordinea lor și aplicarea profețiilor care ne aduc la solia celui de-al treilea înger. Nu poate exista o a treia fără prima și a doua. Aceste solii trebuie să le dăm lumii prin publicații, prin cuvântări, arătând, pe linia istoriei profetice, lucrurile care au fost și lucrurile care vor fi.” Selected Messages, cartea 2, 104.

Cele două table ale lui Habacuc 1 din 95

Introducere la cele două table ale lui Habacuc și la strigătul de la miezul nopții

În această serie, vom analiza cele două table ale lui Habacuc — Graficele din 1843 și 1850 — pe o perioadă mai îndelungată. Vom începe prin a așeza Strigătul de la Miezul Noptii la locul lui. Așa cum s-a menționat, o mare parte din prezentările inițiale va constitui o recapitulare pentru cei familiarizați cu această solie, dar, întrucât pregătim o serie care poate fi studiată de oameni noi în această solie, trebuie să le expunem câteva idei de bază. Vom începe cu Strigătul de la Miezul Noptii, concentrându-ne asupra unui aspect întâlnit în prima viziune a lui Ellen White. Să citim primul paragraf din Christian Experience and Teachings, pagina 57.

Nu a trecut mult timp după scurgerea vremii din 1844 când mi-a fost dată prima mea viziune deschisă. O vizitam pe doamna Haines în Portland, Maine, o scumpă soră în Hristos, a cărei inimă era strâns unită cu a mea. Cinci dintre noi, toate femei, stăteam îngenucheate în liniște la altarul familial. În timp ce ne rugam, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea ca niciodată

mai înainte.

Aceste cinci femei, ale căror inimi erau strâns unite cu Sora White, nu se împotriveau niciunei manifestări a puterii lui Dumnezeu. În mod remarcabil, toate erau femei, reprezentând biserica, și erau cinci, ceea ce poate fi văzut ca cinci fecioare înțelepte. Aceasta este doar o observație.

Părea că eram înconjurată de lumină și că mă înălțam tot mai sus de pe pământ. M-am întors ca să caut poporul advent în lume, dar nu l-am putut găsi, când un glas mi-a spus: „Privește din nou și privește puțin mai sus.” Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut o cale dreaptă și îngustă, înălțată mult deasupra lumii. Pe această cale, poporul advent călătorea spre cetate, care se afla la capătul îndepărtat al căii. În urma lor, la începutul căii, fusese așezată o lumină strălucitoare, despre care un înger mi-a spus că era Strigătul de la miezul nopții. Această lumină strălucea de-a lungul întregii căi și le lumina picioarele, ca să nu se poticneasă. Dacă își țineau ochii ațintiți asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, călăuzindu-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicându-și brațul drept slăvit, iar din brațul Său ieșea o lumină care se unduia deasupra cetei advente, și ei strigau: „Aleluia!” Alții au tăgăduit cu nechibzuință lumina dinapoia lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusese până acolo. Lumina dinapoia lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric deplin, și ei s-au poticnit, au pierdut din vedere ținta și pe Isus și au căzut de pe cale, jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt.

William Miller și Strigătul de la Miezul Nopții

În această primă prezentare, după ce vom stabili câteva puncte, vom discuta despre Conferința adventiștilor de la Low Hampton din decembrie 1844. La această conferință, s-au adunat unii milleriți, iar William Miller a respins înțelegerea Strigătului de la Miezul Nopții. Logica aici este că această viziune, deși este pentru noi toți, a fost în mod special pentru William Miller.

În aceeași lună, William Miller a tăgăduit lumina dinapoia lor—Strigătul de la Miezul Nopții—ceea ce avea să-l facă să cadă de pe cale în lumea rea de dedesubt. Vom cerceta implicațiile acestui fapt. Dovezile istorice arată că toți milleriții credeau că împlineau parabola celor zece fecioare; aceasta era o cunoaștere comună printre ei. Vom arăta că William Miller avea o înțelegere a ceea ce era Strigătul de la Miezul Nopții. Miller credea că Strigătul de la Miezul Nopții era solia ceasului judecății din Daniel 8:14 și Apocalipsa 14:6-9. El credea că solia pe care a început să o proclame la începutul anilor 1830 era Strigătul de la Miezul Nopții, „Iată, mirele vine”, și că Isus venea în lume ca mire.

Pentru cea mai mare parte a istoriei millerite, ei au crezut că împlineau parabola celor zece fecioare, dar socoteau că Strigătul de la Miezul Nopții descria solia pe care o proclamaseră. Totuși, până în vara anului 1844, a apărut o înțelegere nouă și corectă: Strigătul de la Miezul Nopții era mișcarea Lunii a Șaptea, în cadrul căreia Isus era așteptat să vină în ziua a zecea a lunii a șaptea. Acela era adevăratul Strigăt de la Miezul Nopții. Când Miller a respins adevăratul Strigăt de la Miezul Nopții în decembrie 1844, el respingea istoria verii anului 1844 și revenea la poziția sa anterioară, potrivit căreia acesta nu fusese decât solia generală din anii 1830. Înțelegerea dinamicii Strigătului de la Miezul Nopții este crucială. Dacă nu înțelegeți 2520 așa cum l-au înțeles milleriții,

nu puteți înțelege Strigătul de la Miezul Noptii. Dacă nu puteți înțelege Strigătul de la Miezul Noptii așa cum l-au înțeles milleriții, cădeți de pe cale în lumea rea de dedesubt.

În această prezentare, vom începe cu unele adevăruri de pe hartă care sunt respinse în mod deschis de adventismul de astăzi. Institutul de Cercetări Biblice al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și cei mai mulți teologi adventiști resping perioada 2520. Vom aborda acest subiect în mod biblic pe măsură ce înaintăm, dar, la început, vom arăta că Ellen White susține pe deplin perioada 2520. Institutul și cei mai mulți teologi resping, de asemenea, înțelegerea pionierilor cu privire la Jertfa necurmată. Vom arăta că respinge înțelegerea pionierilor potrivit căreia Jertfa necurmată este păgânismul înseamnă a respinge spiritul profeției. Institutul respinge, de asemenea, în mod public înțelegerea pionierilor cu privire la trâmbițe—Trâmbița a Cincea și a Șasea. Vom începe prin a arăta că respinge înțelegerea pionierilor cu privire la trâmbițe înseamnă a respinge Spiritul Profeției.

Astăzi, cei mai mulți adventiști sunt, în cel mai bun caz, neclari cu privire la cele 1290 și cele 1335. Fără înțelegerea pionierilor asupra celor 1335, nu există nicio justificare biblică pentru identificarea timpului de întârziere care a început la 22 martie 1844. Fără înțelegerea timpului de întârziere, nu se poate înțelege dinamica Strigătului de la Miezul Noptii. Fără înțelegerea Strigătului de la Miezul Noptii, omul cade de pe cărare în lumea nelegiuită de dedesubt. Vom arăta aceste adevăruri pe hartă în termenii aprobării clare a Spiritului Profetic, iar apoi le vom analiza din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar mai întâi trebuie să vedem ce a înconjurat istoria millerită și ce a produs Strigătul de la Miezul Noptii.

Istoria mișcării millerite și sosirea primului înger

Începem cu Uriah Smith din *Thoughts on Daniel and Revelation*, pagina 521, pentru a prezenta istoria millerită și a aborda anul 1798. Uriah Smith scrie: „Cronologia evenimentelor din Apocalipsa 10 este stabilită și mai clar prin faptul că acest înger este identic cu primul înger din Apocalipsa 14.” În Apocalipsa 10, un înger puternic se coboară din cer, având în mână o cărticică deschisă. Ellen White ne informează că acest înger puternic este Isus Hristos, iar cărticica este Cartea lui Daniel. La sfârșitul capitolului zece, lui Ioan i se spune să mănânce cărticica, care va fi dulce în gura lui și amară în pânțelele lui. Ioan reprezintă istoria millerită, în care solia lui Daniel este dulce, dar duce la o amară dezamăgire. Îngerul puternic din Apocalipsa 10, potrivit pionierilor, este primul înger din Apocalipsa 14 — ei sunt același înger.

Adesea nu petrecem mult timp fiind specifici cu privire la acești îngeri din Apocalipsa, dar ar trebui. Îngerul cel puternic din Apocalipsa 10 este, de asemenea, îngerul despre care William Miller a crezut că împlinea Strigătul de la Miezul Noptii prin săvârșirea lucrării primului înger din Apocalipsa 14: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui.” Ceasul judecății Lui se referă la Daniel 8:14. Acești îngeri identifică diferite aspecte ale lucrării împlinite.

Revenind la Uriah Smith: „Cronologia evenimentelor din Apocalipsa 10 este stabilită mai departe prin faptul că acest înger este identic cu primul înger din Apocalipsa 14.” El explică ceea ce îi leagă împreună: amândoi au de vestit o solie specială, amândoi își rostesc proclamarea cu glas tare, amândoi folosesc un limbaj asemănător referitor la Creator, și amândoi proclamă timp—unul

jurând că nu va mai fi timp, iar celălalt proclamând că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu. Solia din Apocalipsa 14:6 este situată de această parte a începutului timpului sfârșitului.

Uriah Smith afirmă că timpul sfârșitului este anul 1798 și că solia din Apocalipsa 14 vine după aceea. El scrie: „Însă solia din Apocalipsa 14:6 este plasată dincoace de începutul timpului sfârșitului. Ea este o proclamare că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu și, prin urmare, trebuie să-și găsească aplicarea în ultima generație. Pavel nu a propovăduit venirea ceasului judecății. Luther și conlucrătorii săi nu au propovăduit-o. Pavel a vorbit despre o judecată viitoare, nedeterminat de îndepărtată, iar Luther a situat-o la cel puțin trei sute de ani depărtare de timpul său. Mai mult, Pavel avertizează biserica împotriva oricărei astfel de propovăduiri, anume că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu, până la un anumit timp.” În 2 Tesaloniceni 2:1-3, Pavel spune că ziua lui Hristos nu este aproape până când nu va veni mai întâi lepădarea de credință și nu va fi descoperit omul fărădelegii. Pavel introduce omul fărădelegii, cornul cel mic, papalitatea, și acoperă cu o avertizare întreaga perioadă a supremației lui, care a durat 1260 de ani, încheindu-se în 1798.

În 1798, restricția împotriva proclamării zilei lui Hristos ca fiind aproape a încetat. Timpul sfârșitului a început, iar sigiliul a fost luat de pe cărticica cea mică. De atunci, îngerul din Apocalipsa 14 a ieșit. Uriah Smith spune: „Dacă vreți să vedeți lucrul acesta”, din 1798, solia primului înger a ieșit. În 1798, primul înger din Apocalipsa 14 apare în istorie — aceasta este înțelegerea pionierilor. De atunci, îngerul din Apocalipsa 14 a proclamat că a venit ceasul judecății lui Dumnezeu, iar îngerul din capitolul zece și-a luat poziția pe mare și pe uscat, jurând că nu va mai fi timp. Identitatea lor este de necontestat. Toate argumentele care îl situează pe unul sunt valabile și pentru celălalt. Generația prezentă este martora împlinirii acestor două profeții. În predicarea adventului, mai ales din 1840 până în 1844, a început împlinirea lor deplină și circumstanțiată.

Smith indică anii 1840 și 1844 în legătură cu sosirea primului înger din Apocalipsa 14 în 1798, dar marchează, de asemenea, primul înger în 1840, când mesajul este imputernicit. În predicarea adventului, îndeosebi din 1840 până în 1844, a început împlinirea lor deplină. Poziția îngerului, cu un picior pe mare și unul pe pământ, denotă întinderea largă a proclamării sale. Mesajul urma să treacă oceanul și să se extindă la diferite națiuni, iar proclamarea adventă a ajuns într-adevăr la fiecare stațiune misionară din lume. Din 1840, mesajul primului înger, potrivit lui Ellen White, a fost dus la fiecare stațiune de misiune din lume. Aceasta s-a împlinit atunci când principiul an-zi al profeției biblice a fost confirmat prin prăbușirea Imperiului Otoman. Nu ne ocupăm în acest punct de detalii, ci pregătim cadrul pentru istoria millerită și dinamica Strigătului de la Miezul Noptii.

Evenimente istorice cheie: 1833 și căderea stelelor

În 1833 a avut loc căderea stelelor. Ellen White comentează în Tragedia Veacurilor, pagina 333: „În 1833, la doi ani după ce Miller a început să prezinte în public dovezile apropiatei veniri a lui Hristos, a apărut ultimul dintre semnele care fuseseră făgăduite de Mântuitorul ca indicii ale celei de-a doua Sale veniri. Isus a spus: «Stelele vor cădea din cer.» Matei 24:29. Iar Ioan, în Apocalipsa, a declarat, în timp ce contempla în viziune scenele care aveau să vestească ziua lui

Dumnezeu: «Stelele cerului au căzut pe pământ, cum își aruncă smochinul smochinele verzi, când este zguduit de un vânt puternic.» Apocalipsa 6:13. Această profeție a primit o împlinire izbitoare și impresionantă în marea ploaie de meteori din 13 noiembrie 1833.”

Mărturia lui William Miller relatează: „Într-o sâmbătă după micul dejun — în vara anului 1833 — m-am așezat la biroul meu pentru a cerceta un anumit punct și, pe când m-am ridicat să ies la lucru, mi s-a întipărit în minte cu o putere mai mare ca niciodată: «Du-te și spune aceasta lumii.» Impresia a fost atât de bruscă și a venit cu atâta putere, încât m-am lăsat din nou în scaun, spunând: «Nu pot merge, Doamne.» «De ce nu?» părea să fie răspunsul, și atunci mi-au venit în minte toate scuzele mele, lipsa mea de aptitudine; însă tulburarea mea a devenit atât de mare, încât am încheiat un legământ solemn cu Dumnezeu că, dacă El avea să deschidă calea, mă voi duce și îmi voi împlini datoria față de lume. «Ce înțelege prin a deschide calea?» părea să-mi vină în minte. Ei bine, am spus eu, dacă aș primi o invitație de a vorbi în public în vreun loc, mă voi duce și le voi spune ce găsesc în Biblie despre venirea Domnului. Pe loc, toată povara mea a dispărut. Și m-am bucurat că, probabil, nu aveam să fiu chemat astfel, căci nu promisem niciodată o asemenea invitație, încercările mele nu erau cunoscute și aveam prea puțină așteptare că voi fi invitat în vreun câmp de lucru. Cam la o jumătate de oră după aceasta, înainte să fi părăsit încăperea, a intrat un fiu al domnului Guilford din Dresden, aflat la aproximativ șaisprezece mile de locuința mea, și mi-a spus că tatăl său îl trimisese după mine și dorea să merg acasă cu el, presupunând că avea să dorească să mă vadă pentru vreo chestiune de afaceri. L-am întrebat ce voia. El a răspuns că a doua zi nu urma să fie nicio predicare în biserica lor și că tatăl său dorea să vin și să vorbesc oamenilor despre subiectul venirii Domnului. M-am mâniat îndată pe mine însumi pentru că făcusem legământul acela. M-am răzvrătit pe loc împotriva Domnului și am hotărât să nu merg. L-am lăsat pe băiat fără să-i dau vreun răspuns și m-am retras, într-o mare tulburare, într-un crâng din apropiere. Acolo m-am luptat cu Domnul timp de aproape o oră, străduindu-mă să mă eliberez de legământul pe care îl făcusem cu El, dar nu am putut găsi nicio ușurare. Asupra conștiinței mele s-a întipărit întrebarea: «Vei face un legământ cu Dumnezeu și îl vei călca atât de curând?» și păcătoșenia nespus de mare a unei asemenea fapte m-a copleșit. În cele din urmă m-am supus și l-am făgăduit Domnului că, dacă avea să mă susțină, mă voi duce, încrezându-mă în El că îmi va da har și putere să împlinesc tot ce avea să ceară de la mine. M-am întors la casă și l-am găsit pe băiat încă așteptând. El a rămas până după prânz, iar eu m-am întors cu el la Dresden.” Astfel a început Miller, în vara anului 1833, să prezinte în public solia. În decembrie 1833, căderea stelelor a adăugat solemnitate soliei sale.

1840: Împlinirea profeției și Imperiul Otoman

În 1840, Ellen White comentează asupra unei remarcabile împliniri a profeției. Acest pasaj este adesea contestat în cadrul Spiritului Profetic, unii susținând că Uriah Smith l-ar fi introdus în Tragedia veacurilor, însă aceste argumente sunt neîntemeiate. Ea vorbește despre succesiunea împlinirilor profetice care au condus până la 1840, inclusiv căderea stelelor și Ziua Întunecată. Ea scrie: „În anul 1840, o altă împlinire remarcabilă a profeției a stârnit un interes larg răspândit.”

Ea se referă la profeția biblică, nu doar la o predicție omenească făcută de Josiah Litch. Cu doi ani mai înainte, Josiah Litch, un slujitor de frunte care predica a doua venire, publicase o expunere a

Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calculelor sale, această putere urma să fie răsturnată la 11 august 1840. La timpul stabilit, Turcia, prin ambasadorii ei, a acceptat protecția Puterilor Aliate ale Europei și astfel s-a pus sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit întocmai prezicerea. Când acest fapt a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de justetea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de colaboratorii săi, iar mișcările advente i-a fost dat un impuls minunat. Oameni de învățătură și de vază s-au unit cu Miller în predicarea și publicarea concepțiilor sale, iar din 1840 până în 1844, lucrarea s-a extins rapid.

Uriah Smith ne-a spus că primul înger din Apocalipsa 14 a sosit în 1798, dar este același înger ca îngerul din Apocalipsa 10. În Apocalipsa 10, lui Ioan i se spune să ia cărticica din mâna îngerului și s-o mănânce, iar ea va deveni dulce în gura lui. Mesajul millerit a devenit dulce la 11 august 1840, după doi ani în care preziseseră prăbușirea Imperiului Otoman pe baza principiului an-zi al profeției biblice. Când evenimentul s-a împlinit întocmai, mesajul pe care îl proclamaseră a devenit dulce în gura lor.

La 11 august 1840, solia a devenit dulce în gura lor. Lui Ioan i se spune să ia cărticica din mâna îngerului care a coborât. Îngerul coboară la 11 august 1840, iar acest înger din Apocalipsa 10 este același cu primul înger din Apocalipsa 14. Îngerul din Apocalipsa 14 sosește în 1798, la vremea sfârșitului, însă solia lui este împuternicită în 1840. Ellen White spune că, atunci când evenimentul a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de asociații lui. Din anii 1930, începând din 1919, dar mai ales în anii 1930, adventismul a respins regulile de interpretare profetică adoptate de Miller și de asociații lui — acele reguli fiind metoda textelor doveditoare de studiu al Bibliei.

Diagrama din 1843 și timpul întârzierii

Următorul reper profetic din istorie este harta din 1843, realizată în mai 1842. Ellen White spune: „Am văzut că harta din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuia să fie modificată, că cifrele erau așa cum le voia El și că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni să nu o poată vedea până când mâna Sa avea să fie îndepărtată.” Această hartă este un reper profetic, realizat în mai 1842. În iunie 1842, bisericile protestante și-au închis ușile, iar al doilea înger sosește.

Din Testimonies, volumul întâi, pagina 21: „În iunie 1842, domnul Miller și-a ținut al doilea ciclu de prelegeri la Biserica de pe strada Casco din Portland, Maine. Cu puține excepții, diferitele denominațiuni au închis ușile bisericilor lor împotriva domnului Miller.” Ellen White ne informează că, în calitate de creștini adventiști de ziua a șaptea, ar trebui să învățăm să judecăm de la cauză la efect. Cauza care a determinat bisericile protestante să-și închidă ușile a fost introducerea acestei hărți. Când harta a fost introdusă în mai, bisericile protestante au hotărât că milleritii erau fanatici amăgiți.

Urmează prima dezamăgire. Din Tragedia veacurilor, pagina 393: „Încă din anul 1842, îndrumarea dată în această profeție de a scrie vedenia și de a o face lămurită pe table, pentru ca cel ce o citește să poată alerga, îi sugerase lui Charles Fitch pregătirea unei hărți profetice pentru a ilustra viziunile din Daniel și Apocalipsa.” Charles Fitch, care a murit chiar înainte de Marea Dezamăgire din 22

octombrie 1844, a fost folosit de Domnul în această istorie. El a pregătit harta, care a fost publicată în mai 1842.

Publicarea acestei diagrame a fost considerată o împlinire a poruncii lui Habacuc. Nimeni însă nu a observat o întârziere aparentă în împlinirea viziunii. Un timp de întârziere este prezentat în aceeași profeție. După dezamăgire, acest text scripturistic a părut semnificativ: „Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă întârzie, așteapt-o, pentru că va veni negreșit, nu va întârzia. Cel drept va trăi prin credință.” Timpul de întârziere este prima dezamăgire, care are loc la 22 martie 1844. Milleriții preziceau sfârșitul lumii în 1843, folosind calculul biblic al timpului. Când Domnul nu venise până atunci, prima dezamăgire s-a produs la 22 martie 1844. Acesta este timpul de întârziere.

Acesta este timpul de întârziere din parabola celor zece fecioare, din Habacuc 2 și din Daniel 12. Daniel 12:11 spune: „Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată...” Pionierii au înțeles că păgânismul a fost subjugat în 508, când Clovis i-a învins pe vizigoți. De la vremea când păgânismul este înlăturat și papalitatea este așezată (treizeci de ani mai târziu, în 538), vor fi 1290 de zile. Versetul următor spune: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.” 508 plus 1335 este egal cu 1843. „Ferice de cel ce ajunge la 1843.” Cei 1335 marchează timpul de întârziere, spunând: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la 1843.” Dacă susțineți înțelegerea pionierilor cu privire la necurmata, așa cum face Ellen White, acest lucru este clar.

Pentru a lămuri mai departe, Isaia 30:18 spune: „De aceea Domnul va aștepta.” Aici, Domnul este mirele din parabola celor zece fecioare și El zăbovește. „Și de aceea mirele va zăbovi, ca să Se îndure de voi, și de aceea va fi înălțat, ca să aibă milă de voi, căci Domnul este un Dumnezeu al judecății. Fericiți sunt toți cei ce așteaptă în El.” Aceasta corespunde cu Daniel 12:12: „Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la 1335.” Mirele zăbovește la 22 martie 1844. Este atașată o binecuvântare de a ajunge la prima dezamăgire și apoi de a aștepta. Când ajungi aici, trebuie să aștepți. Ce aștepți? Habacuc 2:3 spune: „Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă va zăbovi, așteapt-o.” Binecuvântarea de a ajunge la 1335 este binecuvântarea de a ajunge la această istorie, unde Domnul va împlini Strigătul de la Miezul Noptii.

Nu tuturor li se va îngădui să participe la Strigătul de la Miezul Noptii. Unii au mers împreună cu mileriții nu datorită propriei lor experiențe personale cu Isus Hristos sau studiului personal al Cuvântului lui Dumnezeu, ci din teamă. Înainte de sosirea Strigătului de la Miezul Noptii, Domnul îi desparte pe acești frați de mișcare. Prima dezamăgire face parte din procesul de pregătire pentru Strigătul de la Miezul Noptii. Potrivit lui Ellen White, dacă nu înțelegem acest lucru, cădem de pe cale în lumea rea de dedesubt.

Împuternicirea Soliei Celui de-al Doilea Înger

Din Scrieri timpurii, pagina 238: „Aproape de încheierea soliei celui de-al doilea înger, am văzut o mare lumină din cer strălucind asupra poporului lui Dumnezeu. Razele acestei lumini păreau strălucitoare ca soarele, și am auzit glasuri de îngeri strigând: «Iată, Mirele vine!»” Acesta a fost

Strigătul de la Miezul Noptii, care urma să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Pionierii au înțeles că solia primului înger a sosit în 1798, dar a fost împuternicită odată cu prăbușirea Imperiului Otoman în 1840. Toate soliile sosesc la un anumit punct în timp și sunt apoi împuternicite. Solia celui de-al doilea înger sosește la 22 martie 1844, când bisericile protestante și-au închis ușile împotriva soliei millerite. Strigătul de la Miezul Noptii împuternicește solia celui de-al doilea înger. Solia celui de-al treilea înger sosește la 22 octombrie 1844 și este împuternicită când îngerul cel puternic din Apocalipsa 18 i se alătură. Fiecare solie sosește în istorie și este apoi împuternicită. Acest lucru este important de înțeles.

Strigătul de la miezul nopții a dat putere mesajului celui de-al doilea înger. Îngeri au fost trimiși din cer pentru a-i trezi pe sfinții descurajați și a-i pregăti pentru marea lucrare dinaintea lor. Cei mai talentați oameni nu au fost primii care au primit acest mesaj. William Miller nu a fost primul care a primit acest mesaj; dimpotrivă, el a fost ultimul care l-a primit. El era cel mai înzestrat în înțelegerea mesajului, în timp ce Samuel Snow a fost primul. Cei care mai înainte conduseseră lucrarea au fost ultimii care au primit mesajul și au contribuit la amplificarea strigătului. Din punct de vedere istoric, ultima persoană care a acceptat mesajul Strigătului de la miezul nopții a fost William Miller.

Din Tragedia veacurilor, 376: În timpul împuternicirii Strigătului de la Miezul Noptii, aproximativ 50.000 au părăsit bisericile. Deoarece lucrarea lui Miller tindea să întărească bisericile, ea a fost privită la început cu favoare; dar, pe măsură ce slujitorii și conducătorii religioși s-au hotărât împotriva doctrinei Adventului și au dorit să înăbușe orice agitație asupra subiectului, i s-au împotrivit de la amvon și le-au negat membrilor lor privilegiul de a participa la predicarea despre a doua venire sau chiar de a vorbi despre nădejdea lor în adunările religioase. Conducătorii din Biserica Adventistă de astăzi care interzic predarea acestei solii în biserică și chiar în case particulare sunt prefigurați aici în mișcarea millerită.

Credincioșii s-au aflat într-o mare încercare și nedumerire. Ei își iubeau bisericile și erau neînclinați să se despartă de ele, dar, când au văzut mărturia Cuvântului lui Dumnezeu înăbușită și dreptul lor de a cerceta profețiile tăgăduit, au simțit că loialitatea față de Dumnezeu le interzicea să se supună. Cei care căutau să înlătore mărturia Cuvântului lui Dumnezeu nu puteau fi socotiți ca alcătuind Biserica lui Hristos. Prin urmare, ei s-au simțit îndreptățiți să se despartă de legătura lor de mai înainte. În vara anului 1844, aproximativ 50.000 s-au retras din biserici.

Înțelegerea lui Miller și adevăratul Strigăt de la Miezul Noptii

Din cartea bătrânului Damsteegt, Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission, reiese că Miller credea că proclamarea lui Daniel 8:14 și a primului înger din Apocalipsa 14 era strigătul de la miezul nopții — „Iată, mirele vine”. El credea că acest mesaj identifica a doua venire a lui Hristos. Miller considera că întreaga istorie constituia strigătul de la miezul nopții, însă Ellen White afirmă că strigătul de la miezul nopții s-a împlinit într-un anumit moment. Samuel Snow și-a intitulat prezentarea „Adevăratul strigăt de la miezul nopții” pentru a o deosebi de învățătura millerită potrivit căreia strigătul de la miezul nopții era mesajul general.

Cei mai spirituali au primit mai întâi solia, iar aceia care mai înainte conduseseră lucrarea au fost cei din urmă care au primit-o și au contribuit la amplificarea strigătului. William Miller, care condusesese lucrarea începând din 1833, s-a luptat cu solia Strigătului de la Miezul Noptii atunci când aceasta a venit în august 1844. El nu era sigur cu privire la despărțirea de biserici și propovăduise mulți ani o altă înțelegere a Strigătului de la Miezul Noptii.

William Miller a scris: „Niciodată n-am fost sigur cu privire la vreo zi anume pentru arătarea Domnului, crezând că nimeni nu poate cunoaște ziua și ceasul. În toate prelegerile mele publicate, se va vedea pe pagina de titlu expresia: în jurul anului 1843. În toate prelegerile mele rostite, le-am spus neabătut ascultătorilor mei că perioadele se vor încheia în 1843, dacă nu era nicio greșeală în calculul meu, dar că nu puteam spune că sfârșitul n-ar putea veni chiar înainte de acel timp și că ei trebuiau să fie neîncetat pregătiți. În 1842, unii dintre frații au predicat cu mare certitudine anul exact și m-au muștrat pentru că am pus un «dacă».” În mai 1842, a fost publicată diagrama din 1843, iar frații i-au spus lui Miller să înlăture „dacă”-ul din prezentarea sa.

Miller a continuat: „Presa publică publicase, de asemenea, că aș fi fixat o zi anume, douăzeci și trei aprilie, pentru venirea Domnului. De aceea, în decembrie al acelui an, întrucât nu puteam vedea nicio greșeală în calculele mele, mi-am publicat convingerea că, la un moment dat între 21 martie 1843 și 21 martie 1844, Domnul avea să vină.” Miller ajunsese deja la concluzia privind ziua a zecea a lunii a șaptea și, cu mult înainte ca Samuel Snow să folosească această concluzie pentru a proclama Strigătul de la Miezul Noptii, Miller scrisese despre ea. Miller a fost acela pe care Domnul l-a folosit pentru a pune cap la cap logica pe care Samuel Snow a folosit-o pentru a identifica 22 octombrie 1844.

Miller a scris: „În cursul anului 1843, cele mai violente denunțări au fost aruncate asupra mea și asupra celor asociați cu mine de către presă și de unele amvoane. Motivele noastre au fost atacate, principiile noastre au fost denaturate, caracterele noastre au fost defăimate.” Timpul a trecut, iar 21 martie 1844 a trecut fără ca Domnul să Se arate. Dezamăgirea a fost mare, și mulți nu au mai umblat cu ei. Înainte de această vreme, din 1840, se estima că existau 200.000 de milleriți, dar până în acest punct mai rămăseseră doar 50.000.

Miller a continuat: „Mai înainte de aceasta, în toamna anului 1843, unii dintre frații mei au început să numească bisericile Babilon și să susțină că era datoria adventiștilor să iasă din ele. Lucrul acesta m-a mâhnit foarte mult. Nu numai că efectul a fost foarte rău, dar l-am privit și ca pe o denaturare a Cuvântului lui Dumnezeu, o răstălmăcire a Scripturilor.” Miller s-a luptat cu mesajul celui de-al doilea înger, ceea ce i-a făcut și mai dificilă acceptarea adevăratului mesaj al Strigătului de la Miezul Noptii. Practica s-a răspândit, iar bisericile li s-au închis, stârnind ostilitate și despărțindu-i pe cei mai mulți adventiști de bisericile lor.

După ce timpul publicat de el a trecut, Miller și-a recunoscut dezamăgirea cu privire la perioada exactă, dar și-a păstrat credința. El și-a continuat lucrările în Vest în timpul verii anului 1844 până la mișcarea Lunii a Șaptea. Nu a avut nicio participare la această mișcare, cu excepția unei scrisori scrise cu optsprezece luni mai devreme despre rânduielele Legii mozaice care indicau spre acea lună. El nu se aștepta ca de aceste subiecte să se facă o asemenea întrebuintare sau ca credința

într-o astfel de dovadă să devină o probă a mântuirii. El nu a avut nicio legătură cu mișcarea până cu două sau trei săptămâni înainte de 22 octombrie 1844. Într-o scrisoare către Himes din 6 octombrie 1844, Miller a scris: „Văd o slavă în luna a șaptea pe care n-am văzut-o niciodată mai înainte... Acum, binecuvântat fie Numele Domnului, văd o frumusețe, o armonie, o concordanță în Scripturi, pentru care m-am rugat de multă vreme, dar pe care n-am văzut-o până astăzi. Mulțumește Domnului, o, suflule al meu. Fratele Snow, Fratele Storrs și alții să fie binecuvântați pentru faptul că au fost instrumente în deschiderea ochilor mei. Sunt aproape acasă. Slavă, slavă, slavă, slavă, slavă.”

Ulterior, Miller și-a reconsiderat poziția cu privire la Strigătul de la miezul nopții, numindu-l fanaticism. Damsteegt observă că Snow și-a luat schița de bază a mesajului Strigătului de la miezul nopții din lucrarea anterioară a lui Miller.

Calcululele lui Snow, publicate în martie 1844, au stârnit puțină atenție până la adunarea de tabără de la Exeter, 12–17 august 1844. Acolo, data exactă indicată de el pentru întoarcerea lui Hristos i-a mobilizat pe mulți milleriți, aducând strădania lor misionară la apogeu. Răspunsul lor a devenit cunoscut sub numele de mișcarea Lunii a Șaptea. Deși conducătorii milleriți au fost la început sceptici, cu câteva săptămâni înainte de evenimentul așteptat, ei s-au alăturat mișcării și au îngăduit ca opiniile lui Snow să fie tipărite și susținute.

Strigătul de la miezul nopții și urmările sale

Prima viziune a lui Ellen White îi arată pe copiii lui Dumnezeu pe o cale spre cer, având în urma lor o lumină numită Strigătul de la Miezul Nopții. Solia prezentată de Samuel Snow trebuie să fie înțeleasă. În mai 1842, au fost tipărite 300 de grafice pentru 300 de predicatori. Până la 22 martie 1844, după prima dezamăgire, graficul a fost pus deoparte, iar mulți au părăsit mișcarea. Cei care au rămas trebuiau să aștepte. La adunarea de tabără de la Exeter, Snow a arătat că Domnul avea să vină la 22 octombrie 1844, Ziua Ispășirii. Acest lucru i-a constrâns să proclame solia.

Joseph Bates a relatat că, după adunarea de tabără de la Exeter, pe când trecea prin vagoanele trenului, a auzit glasuri repetând: „Iată, mirele vine!” Această mișcare a cuprins Statele Unite în decurs de două luni, ducând la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844.

Damsteegt comentează asupra Conferinței adventiste de la Low Hampton, din 28–29 decembrie 1844, la care au participat Himes și Miller. Himes a îndemnat la mângâierea sfinților, la trezirea lumii creștine și la proclamarea mântuirii către păcătoși. Câteva săptămâni mai târziu, presa adventă și-a reluat activitatea, iar Himes a declarat deschisă ușa mântuirii. Miller a renunțat treptat la conceptul extrem al ușii închise și s-a întors la concepția sa originală despre Strigătul de la Miezul Nopții. În aceeași lună, Ellen White a avut prima ei viziune, arătând că aceia care resping Strigătul de la Miezul Nopții cad de pe cale. Acea viziune a fost pentru William Miller la fel de mult ca pentru oricine altcineva.

Ultima încercare și moștenirea lui William Miller

Din Early Writings, pagina 257: „Atenția mea a fost apoi îndreptată spre William Miller. El părea nedumerit și era împovărat de neliniște și întristare pentru poporul său. Grupul care fusese unit și iubitor în 1844 își pierdea dragostea, se împotriva unul altuia și cădea într-o stare rece de decădere spirituală. Când a privit acest lucru, durerea i-a istovit puterea. Am văzut oameni de frunte urmărindu-l, în primul rând Joshua Himes, și temându-se ca nu cumva să primească solia îngerului al treilea.” Solia îngerului al treilea, în acest context, este Sabatul. Pe măsură ce Miller se înclina spre lumina din cer, acești oameni făceau planuri pentru a-i abate mintea. Influența omenească l-a ținut în întuneric și i-a păstrat influența printre cei care se împotriveau adevărului. În cele din urmă, Miller și-a ridicat glasul împotriva luminii din cer — Sabatul. El n-a primit solia care i-ar fi explicat dezamăgirea și ar fi aruncat lumină și slavă asupra trecutului. El s-a sprijinit pe înțelepciunea omenească în locul celei divine. Fiind istovit de muncă și de vârstă, el nu era atât de răspunzător ca aceia care l-au împiedicat să primească adevărul. Păcatul apasă asupra lor. Dacă Miller ar fi putut vedea lumina îngerului al treilea, multe lucruri i-ar fi fost explicate. Dar frații lui mărturiseau o iubire atât de profundă pentru el, încât el credea că nu s-ar fi putut desprinde niciodată de ei. Dumnezeu a îngăduit să cadă sub puterea morții și l-a ascuns în mormânt de cei care l-au tras de la adevăr. Moise a greșit înainte de a intra în Țara Făgăduită; tot astfel, Miller a greșit când era pe punctul de a intra în Canaanul ceresc. Alții l-au condus să facă aceasta; alții trebuie să dea socoteală pentru aceasta. Dar îngerii veghează asupra prafului prețios al acestui slujitor al lui Dumnezeu și el va ieși la sunetul ultimei trâmbițe.”

Concluzie: Lecții pentru astăzi

În concluzie, William Miller îi prefigurează pe adventiștii de ziua a șaptea la sfârșitul lumii. Prima viziune a lui Ellen White este mai mult pentru timpul nostru decât pentru vremea ei. La sfârșitul lumii, adventiștii de ziua a șaptea vor respinge lumina Strigătelui de la Miezul Noptii. Lumina Strigătelui de la Miezul Noptii nu poate fi înțeleasă decât prin înțelegerea acestei istorii. Prima dezamăgire a curățit mișcarea millerită de cei care se aflau acolo din motive greșite și a pregătit poporul pentru experiența de încercare care urma să-i conducă în Locul Preasfânt. Cei care ajung la prima dezamăgire sunt binecuvântați numai dacă așteaptă până la 22 octombrie 1844. Acest timp este rânduit de Dumnezeu pentru a forma un popor pe care El îl va aduna în Locul Preasfânt. A respinge Strigățul de la Miezul Noptii și a cădea de pe cale înseamnă a respinge întreaga această istorie.

William Miller a făcut trei greșeli, iar noi suntem întotdeauna încercați prin trei teste. Prima lui greșeală a fost respingerea Strigătelui de la Miezul Noptii în decembrie 1844. A doua a fost că a ascultat de oameni în loc de Dumnezeu, fapt care l-a condus la a treia greșeală: respingerea Sabatului. La sfârșitul lumii, adventiștii de ziua a șaptea vor respinge istoria Strigătelui de la Miezul Noptii și chemarea de a se întoarce la vechile cărări, pentru că ascultă de conducătorii lor. Făcând astfel, ei se pregătesc pentru semnul fiarei, repetând procesul de încercare în trei pași al lui Miller, care începe cu modul în care se raportează la solia și istoria Strigătelui de la Miezul Noptii.

Există numai două profeții care tratează istoria de la prima dezamăgire până la a doua dezamăgire: cele 2300 de zile („Though the vision tarry, wait for it”) și 2520. A respinge 2520 înseamnă a respinge Strigățul de la Miezul Noptii. A respinge Strigățul de la Miezul Noptii înseamnă a cădea

de pe cale în lumea rea de dedesubt.

Vom aborda aceasta mai pe larg în prezentarea următoare.